U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. P.,** zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2004, č. j. 47 Az 902/2003 – 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 30. 12. 2004 zastavil Krajský soud v Praze řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 9. 2003, č. j. OAM-3071/AŘ-2001. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce a podle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 11. 2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 cit. zákona. Uvedené usnesení bylo doručeno dne 12. 1. 2005 opatrovníku žalobce J. R., vyššímu soudnímu úředníku Krajského soudu v Praze. Žalobce pak osobně převzal uvedené usnesení dne 14. 2. 2005.

Dne 21. 2. 2005 podal žalobce proti tomuto usnesení kasační stížnost, v níž dovozoval důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Namítal jednak, že rozhodnutí Krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jednak zpochybňoval závěr soudu o tom, že pobyt žalobce není znám. Žalobce se po celou dobu řízení před krajským soudem zdržoval na adrese Š. M., H. H., S. 280 na základě propustky z azylového zařízení. Tuto adresu oznámil žalobce cizinecké policii a tato adresa tak byla u tohoto orgánu evidována. Žalobce se pravidelně každé 2 měsíce dostavoval na příslušnou cizineckou policii v místě azylového tábora, kde mu bylo pravidelně prodlužováno povolení k pobytu na území ČR. Žalobce se na uvedené adrese zdržuje i nyní. Dle názoru žalobce tak nebylo na místě, aby krajský soud aplikoval ustanovení § 33 zákona č. 325/1995 Sb., neboť měl vyvinout větší

iniciativu při zjišťování jeho adresy. Z uvedených důvodů navrhl žalobce, aby napadené usnesení Krajského soudu v Praze bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Ze soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto, pro rozhodnutí ve věci, podstatné skutečnosti. V žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 9. 2003 udal žalobce jako svoji adresu P. s. B. p. B. Na tuto adresu mu bylo v průběhu soudního řízení doručováno, změnu adresy žalobce soudu nikdy nenahlásil. Při doručování usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2004 bylo zjištěno, že žalobce se z P. s. v B. p. B. odstěhoval bez udání adresy. V podání ze dne 1. 10. 2004 Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ČR sdělilo, že žalobce pobytové středisko dne 2. 9. 2004 svévolně opustil a jeho současné skutečné místo pobytu není známo. Výjezdní vízum za účelem řízení o udělení azylu bylo platné do 30. 9. 2004. Rovněž Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ve svém podání ze dne 18. 11. 2004 potvrdilo, že poslední známá adresa pobytu žalobce je P. s. v B. p. B. Usnesením ze dne 3. 12. 2004 byl žalobci ustanoven opatrovník pro řízení z důvodu neznámého pobytu a to vyšší soudní úředník Krajského soudu v Praze, J. R. Tomu, jak bylo již výše uvedeno, bylo napadené usnesení Krajského soudu v Praze dne 12. 1. 2005 doručeno a tímto dnem nabylo právní moci.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla žalobcem podána opožděně. Nejvyšší správní soud se především neztotožnil s námitkou žalobce, že krajský soud měl vyvinout vyšší úsilí při zjišťování jeho pobytu. Bylo především procesní povinností žalobce oznámit případnou změnu doručné adresy soudu. Tuto procesní povinnost žalobce nesplnil. Krajský soud v Praze pak při zjišťování místa pobytu žalobce učinil dotazy u obou orgánů povinných vést evidenci podle ust. § 71 odst. 1 a 5 zák. č. 325/1999 Sb. Další povinnost ke zjišťování místa pobytu žalobce neměl. Postupoval tedy procesně správně, pokud žalobci ustanovil opatrovníka pro řízení podle ust. § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. jako účastníku neznámého pobytu. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že tvrzení žalobce o oznámení jiné adresy příslušným orgánům není podpořeno žádnými důkazy, např. listinami podle ust. § 77 odst. 2, zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce ostatně údajnou adresu svého pobytu Š. M., H. H., S. 280, neuvedl jako místo pobytu ani v záhlaví kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že za den doručení napadeného usnesení žalobci je nutno považovat den 12. 1. 2005, kdy bylo usnesení doručeno opatrovníku žalobce. Tento den je tedy rozhodný pro počítání běhu lhůty k podání kasační stížnosti podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. Zákonná lhůta tedy počala běžet dnem 13. 1. 2005 a posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti byl den 26. 1. 2005. Zákonná lhůta uběhla žalobci marně. Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl. Za této situace již nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu